No. 96.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 13 Augustus. 1841.

PUBLICATIE.

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS DER STAD VLISSINGEN;

Gezien de missive van den Heer Luitenant-Kolonel Kommandant dezer Vesting van den 6 dezer maand N°. 201;

Gezien artikel 36 van het Plaatselijk Politie-reglement, waarbij het verboden wordt op de straten, kaaijen, markten, pleinen of andere publieke plaatsen, vuurpijlen, voetzoekers, springpotten, schietgeweer, en in het algemeen al hetgeen eenige schade of ongelukken veroorzaken kan af te schieten;

In aanmerking nemende dat, bij de meerdere hoeveelheid buskruid, welke tegenwoordig in 's Rijks magazijnen binnen deze vesting voorhanden is, het welzijn dezer stad en hare ingezetenen, gebiedend vordert dat vorenstaande verordening niet worde overtreden;

Gelet op 's Raads Resolutie van den 7. dezer maand;

Herinneren bij deze elk en een iegelijk aan het bestaande verbod; gelijk Burgemeester en Wethouders voorn. zoo veel des noods nader en bepaaldelijk verbieden bij deze, om, binnen eenig gedeelte dezer stad, vuurpijlen, voetzoekers, springpotten, of andere vuurwerken hoe ook genaamd, af te steken; alsmede om schietgeweer of wat ook eenige schade of ongelukken zoude kunnen veroorzaken af te steken;

Burgemeester en Wethouders vertrouwen, dat een ieder te zeer zal doordrongen zijn van het gevaar, waaraan de stad, als daar ongelukkiger wijze brand mogt ontstaan, blootgesteld zoude wezen, — en de schromelijke gevolgen, welke zoodanige ramp voor de kostbare Rijks etablissementen niet alleen, maar ook voor de ingezetenen, hun leven en derzelver eigendommen en bezittingen zoude kunnen na zich slepen, — te zeer zal inzien, om niet te mogen veronderstellen, dat vorenstaande bepaling door een ieder behoorlijk zal worden nageleefd, en vleijen zich, dat inzonderheid bij gelegenheid van de aanstaande komst van Zijne Majesteit onzen geliefden en geëerbiedigden Koning, en de ontblooting van het Standbeeld voor den Admiraal DE RUIJTER, een iegelijk zich wachten zal, om, door in strijd met het gedane verbod te handelen, de algemeene rust en genoegen te storen.

Burgemeester en Wethouders brengen al verder ter kennis van de ingezetenen, dat aan de Plaatselijke Politie is aanbevolen, om tegen alle overtreding te dezen oppigte zorgvuldig te waken, en dat van wege den Heer Militaire Bevelhebber dezer vesting de noodige bevelen aan de militaire wachten uitgevaardigd zijn of zullen worden, om de Politie daarin op de krachtdadigste wijze te ondersteunen, en eindelijk dat alle overtreders zonder aanzien van personen zullen worden gestraft overeenkomstig artikel 471 no 2, en artikel 473 van het wetboek van strafregt, met boeten en gevangenzetting, met toepassing op dezelve van de artikelen 458 en 472 van gemeld wetboek.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigt en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de *Vlissingsche Courant* geplaatst.

VLISSINGEN, den 10. Augustus 1841.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.

Ter ordonnantie van Hun Edel Achtbare,
S. VAN DER SWALME.
Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 5 Augustus. De Hertogin *van Berry* is den 29 Julij des nachts plotseling van Weenen naar Kirchberg vertrokken, op het berigt, dat de hertog *van Bordeaux* op jagt door een val zijn been had gebroken.

ENGELAND.

LONDEN, den 7. Augustus. Brieven van de Kaap de Goede Hoop, tot 1 Junij, behelzen een donker tafereel van de verwoestingen, in het district van Grahamstown door vreesselijke zwermen van sprinkhanen aangerigt, sommige van welke, in hunne vlugt, vijf of zes Engelsche mijlen lengte op een vierde mijls breedte besloegen, terwijl de uitgestrektheid van grond, door deze gerigte plaag bezocht, op negentien duizend vierkante Engelsche mijlen berekend werd.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 8 Augustus. De instructie der onlusten te Toulouse gaat met ijver voort. De hoofdredacteurs van de *Emancipation*, de *Utilitaire* en de *Aspic* zijn den 13. [illegible] gearresteerd. Den 5. hebben er meer arrestatien plaats gehad. De heer *Arzac*, oud-maire en bezitter van de *Utilitaire*, is den 5. voor den president van het koninklijk hof geroepen. Men wilde, dat de heer *Arzac* den 5. was gearresteerd.

— Ten processe van mevrouw *Lafarge* is gebleken, dat de diefstal, waarvan deze vrouw thans is beschuldigd, bestaat uit eene menigte edelgesteenten, als: 122 losse diamanten; eene ster, twaalf verschillende kostbare sieraden, een doosje met eene ring, welke allen met edelgesteenten en brillanten bezet; eene gouden ketting, 4 kostbare peervormige paarlen, en 10 dito ronde; een langwerpig doosje met 4 kostbare paarlen en twee gouden spelden; een doosje met een blaauwe ring, omzet met kostbare edelgesteenten; een fluweel juweelkistje in een wit satijnen foudraal, inhoudende zes gouden doekspelden, hetwelk zich alles in eene doos bevond.

— Het *Journal des Débats* geeft heden het volgende artikel omtrent de weersgesteldheid van dit jaar:

« Wij hebben gezegd, dat er sedert den 29 Mei eene verwarring in de luchtgesteldheid heerschte; het is ook werkelijk van dien dag af, maar bijzonder sedert den 6 Junij dat de temperatuur, onafgebroken tot op den 22 Julij toe, koud, regenachtig en winderig is geweest. Maar zouden wij de ongeregeldheden van het weder, of beter gezegd, deszelfs ongewone staat niet tot de vroegere maanden kunnen terug brengen. Wat toch valt er op te merken? Eene nachtevening zonder storm, de tien laatst dagen van Maart buitengewoon zoel, het meerendeel van April regenachtig, winderig en hagelachtig, de thermometer niet boven de 12 graden rijzende; van den 22. af tot den 30, 26 en 27 graden teekenende; eene maand Mei over het algemeen schoon en warm (32 graden), in tegenstelling van al de voorgaande, sedert meer dan 20 jaren. Daarna komt die verschrikkelijke 29 Mei, de dag waarop wij de afdwaling der elementen bepalen, die niet alleen de kleine practische opmerkers, maar ook zelfs geleerden in het vak, heeft in de war gebragt. Bij deze onze klagten zullen wij nog voegen dat men dit jaar volstrekt niet heeft gehad die drooge, roode en stinkende misten, die gewoonlijk de passaatwinden van den zonnestilstand voorafgaan.

« Zullen wij de zaak nog eenige maanden vroeger dan die van Maart ophalen? Een gestrenge winter, die zich in November openbaart, de strengste koude op den 17 December; Januarij vrij zacht, maar Februarij ons door groote afwisselingen verbazend, den 4. 11 graden en nog binnen de 14 dagen boven nul. Over het algemeen eene veranderlijke en ongeregelde temperatuur. De winter in den herfst, de zomer in de lente en de herfst in den zomer. Wij zouden onze opmerkingen nog verder kunnen uitstrekken, maar zullen besluiten met eene bijvoeging, die onzen lezers welgevallig zal zijn. Een eerbiedwaardig patriarch in den landbouw, heeft ons dezer dagen verklaard, dat het ten onregte was, dat men in de bladen vermeldde, dat het slechte weder, hetwelk men tot dus verre gehad heeft, van eenen aard was, om de oogsten gevaar te doen loopen; hij heeft er bij gevoegd, dat de oogst in sommige streken zwaar geleden had, maar dat de schade niet algemeen was en dat, onder Gods goedheid, de oogst van 1841 nog rijk genoeg zou zijn, om een einde aan de speculatien te maken. Wij nemen hier zijne eigene woorden en maken het ons een genoegen, dezelve in ons dagblad op te teekenen."

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 8. Augustus. Men verneemt nader, dat de ontworpen finantiële wet niet alleen de kansbilletten maar ook de uitgestelde schuld bevat, en dat voorts dit plan van den minister van finantien door den raad van state onderzocht en met algemeene stemmen goedgekeurd is.

'S GRAVENHAGE, den 9 Augustus. De Hooge Raad heeft in deszelfs zitting van heden behandeld het beroep in cassatie, ingesteld door *M. J. Rienks*, tegen een arrest van het Hof van Groningen, waarbij hij, ter zake van overtreding van art. 2 der wet van 1 Junij 1830, (het smaden, honen of lasteren aan eenig lid van het Koninklijk Stamhuis) is veroordeeld tot gevangenisstraf en boete. Mr. *D. Donker Curtius* is voor den requirant opgetreden; de Procureur-Generaal zal den 20 Augustus in deze zaak zijne conclusien nemen.

MENGELINGEN.

Het Vergeet-mij-nietje.

In het jaar 1809 diende in het 12e regement van linie, hetwelk toenmaals te Straatsburg in bezetting lag, een serjant, PIERRE PITOIS genaamd, die uit het half wilde, half beschaafde gedeelte van Bourgondië, onder den naam van Morvan bekend, afkomstig was en die door zijn kameraden PIERRE de ijzervreter genoemd werd. Hij was een braaf soldaat, in de volle beteekenis des woords; en gelijk men bij het regiment zeide, taai als het taaiste leder. Altijd de eerste en de laatste in het vuur, ging hij voor iemand door, die slechts van twee dingen in de wereld hield, — van den kruiddamp en het fluiten der kogels. Zij, die hem op het slagveld gezien hadden, als hij zich met fonkelende oogen, stijf vooruit stekende knevel en snuivenden neus midden in het gedrang wierp, plagten te zeggen, dat een gevecht voor den ijzervreter slechts een bal was.

Op een zekeren dag nu viel het onzen vriend PIERRE in, eenen brief aan zijnen overste te schrijven, waarin hij om verlof verzocht ten einde zijner zeer zieke moeder te kunnen oppassen. Hij voegde er bij, dat zijn vader acht en zeventig jaar oud en verlamd was, en bij gevolg de oude arme vrouw niet helpen kon. Ook beloofde hij, terstond na de herstelling zijner moeder terug te zullen keeren.

De overste gaf ten antwoord, dat het regiment ieder oogenblik bevel tot oprukken te wachten had, en dat er, dus geen verlof, al ware het slechts voor weinige dagen, kon gegeven worden.

PIERRE PITOIS verzette zich hiertegen niet.

Veertien dagen later ontving de overste eenen tweeden brief. PIERRE meldde den overste daarin, dat zijne moeder gestorven was en de droefheid, dat zij haren zoon niet had kunnen zien, mede in het graf genomen had; als een goede en teedere moeder had zij gewenscht hem haren zegen na te laten. PIERRE verzocht toen nogmaals verlof voor eene maand. Hij schreef, dat hij de reden daarvoor niet kon opgeven, daar dezelve een familiegeheim betrof.... Hij verzocht evenwel den overste dringend, hem deze gunst niet te weigeren.

Deze tweede brief had even weinig gevolg als de eerste. Intusschen gaf de kapitein van den armen soldaat hem het antwoord mondeling. PIERRE, zeide hij hem, de overste heeft uwen brief ontvangen. Het doet hem leed, dat uwe oude moeder gestorven is, maar hij kan u het verlof dat gij vraagt niet geven, omdat het regiment morgen van Straasburg oprukt.

— Zoo, rukt het regiment morgen van Straatsburg op? En waar gaat het heen, als ik vragen mag!

— Naar Oostenrijk. Wij willen Weenen bezoeken, brave PITOIS. Wij zullen ons met de Oostenrijkers meten.. Daar zult gij een woordje mee spreken, mijn dappere jongen.

PIERRE PITOIS gaf geen antwoord; hij scheen in diep gepeins verzonken. De kapitein nam hem bij de hand, schudde hem die krachtig en zeide hem: maar wat schort er toch aan..... zijt gij heden doof? Ik zeg u dat gij binnen acht dagen met de Oostenrijkers vechten zult en gij bedankt mij niet eens voor die goede tijding? Gij schijnt mij zelfs niet eens verstaan te hebben?

— Maar, heer kapitein, ik heb u volkomen verstaan, en dank u wel voor het nieuws; het verheugt mij zeer dit te vernemen.

— Nu, dat geloof ik dan ook wel.

— Er is dus volstrekt geene mogelijkheid, heer kapitein, verlof te bekomen?

— Zijt gij dol? Verlof?.... kort voor de oprukking naar het veld!

— Daaraan heb ik niet gedacht... Wij moeten in 't veld.... 't Is waar ook, in zulk een oogenblik wordt er geen verlof gegeven.

— Het wordt immers ook niet gevorderd!

— Gij hebt gelijk... Het wordt ook niet gevorderd... Dat zou het voorkomen hebben, alsof men den moed verloren had.... Ook wil ik nu geen verlof meer.... Ik zal wel zonder verlof klaar komen.

— Dat is ook het beste, wat gij doen kunt.

Den volgenden dag rukte het 12. infanterie regiment van linie Duitschland in.

Den volgenden dag was PIERRE de ijzervreter gedeserteerd.

Drie maanden later, toen het 12. infanterie-regiment, nadat het op de slagvelden van Wagram veel roem had ingeoogst, zijnen zege-togt in Straatsburg hield, werd PIERRE PITOIS door eene brigade gend'armes smadelijk naar zijn corps teruggebragt.

Spoedig daarna werd de krijgsraad belegd, PIERRE PITOIS wordt aangeklaagd, gedeserteerd te zijn op het oogenblik dat het regiment gereed stond den vijand te gemoet te gaan.

Het krijgsgerigt leverde een merkwaardig schouwspel op. Aan den eenen kant de aanklager, welke zeide: « PIERRE PITOIS, gij, een der dapperste soldaten van het leger, op wiens borst de ster van het legioen van eer prijkt, die nooit eene straf, noch ooit een woord van berisping van zijne superieuren verdiend hebt, — gij zoudt niet over u hebben kunnen verkrijgen, uw regement te verlaten — het te verlaten bijna op den avond voor den slag — als u niet eene gewigtige reden daartoe verleid had. De krijgsraad verlangt deze reden te weten, om u, zoo ook niet vrij te spreken — want dit mag en kan dezelve niet — toch ten minste der welwillendheid des keizers te kunnen aanbevelen." — Aan den anderen kant de aangeklaagde, die niets tot antwoord gaf, dan: « Ik ben zonder bijzondere beweegreden gedeserteerd, ik heb er echter geen berouw over. En stond de zaak nogmaals op denzelfden voet, ik zou even zoo handelen als ik gedaan heb. Ik

heb den dood verdiend." Veroordeeld mij." — Vervolgens de getuigen, welke verklaarden: « PIERRE PITOIS is gedeserteerd, wij weten het, maar het gaat ons verstand te boven:" en nog anderen: « PIERRE PITOIS is waanzinnig; eenen waanzinnige kan de krijgsraad niet veroordeelen. Hij moet niet ter dood veroordeeld maar naar het krankzinnigen-huis gezonden worden."

Het scheelde weinig of men had dit middel aangegrepen, want er was niemand in den krijgsraad, die niet de desertie van PIERRE PITOIS, den ijzervreter, onder de zonderbaarheden telde, welke, buiten het bereik der menschelijke mogelijkheid liggende, door niemand begrepen worden en die echter ieder moet toegeven. De aangeklaagde toonde zich evenwel zoo duidelijk, zoo logisch in zijn verlangen naar de uitspraak van het doodvonnis, hij bekende zijne misdaad met eene zoo onverschrokkene openhartigheid, herhaalde zoo dikwijls dat het hem niet berouwde, de vastheid, die hij aan den dag legde, had zoo veel van overmoedige trotschheid, dat men op geene wijze in staat was tot genade zijne toevlugt te nemen. De doodstraf werd derhalve over hem uitgesproken.

Toen hem het vonnis voorgelezen werd, verried hij niet de allerminste aandoening. Men drong sterk bij hem aan dat hij om gratie zou verzoeken, maar te vergeefs.

Daar ieder giste, dat de zaak zijnen grond had in het een of ander zonderbare geheim, zoo werd er besloten, de voltrekking van het vonnis uit te stellen.

De veroordeelde werd naar de militaire gevangenis gebragt en hem aangezegd, dat hem, uit zeer bijzondere gunst, twee en zeventig uren tijd zouden gegeven worden, in welke hij om gratie zou kunnen verzoeken; hij haalde de schouders op en zweeg.

Midden in den nacht, die den voor de teregtstelling bestemden dag voorafging, werd de deur der gevangenis, in welke PIERRE PITOIS zich bevond, zachtjes opengemaakt, en een onder-officier der jonge garde trad binnen, ging naar het veldbed toe, waarop de veroordeelde rustte, beschouwde hem eene poos zwijgend en wekte hem toen. PIERRE PITOIS opende de oogen, zag om zich heen en zeide: « Ha! het uur is alzoo gekomen? . . . Eindelijk? . . ."

— Neen, PIERRE, hernam de onder-officier, nog is de tijd niet daar, maar het uur zal spoedig slaan . . . .

— Wat verlangt gij dan van mij?

— PIERRE, gij kent mij niet, ik u echter wel. Ik heb u bij Austerlitz gezien en daar hebt gij u dapper gedragen. Van dien dag af aan, PIERRE, heb ik levendige en opregte achting voor u opgevat. Toen ik gisteren in Straatsburg kwam, hoorde ik van uwe misdaad en uwe veroordeeling. De cipier is aan mij verwant en zoo heb ik van hem de vergunning gekregen met u te mogen spreken. PIERRE, wie den dood te gemoet gaat, verlangt in den regel naar eenen vriend, dien hij zijn hart kan openleggen en de vervulling van den een of anderen geheiligden pligt kan opdragen . . . Als gij wilt, PIERRE, zal ik zulk een vriend voor u zijn . . .

— Ik dank u, kameraad, hervatte PIERRE kort af.

— Hebt gij mij niets te zeggen?

— Niets.

— Wat! Geen vaarwel voor uwe geliefde, uwe zuster?

— Eene geliefde? . . . . Eene zuster? . . . die heb ik nooit gehad.

— Voor uwen vader?

— Eenen vader heb ik niet meer, hij is voor twee maanden in mijn armen gestorven.

— Voor uwe moeder?

— Voor mijne moeder? . . . zeide PIERRE op eenen schielijk geheel veranderden toon, voor mijne moeder! Ach! kameraad, spreek dien naam niet uit, want dien naam heb ik nooit gehoord, ik heb denzelven nooit in mij zelven uitgesproken, zonder als een kind aangedaan te worden. En als ik in het tegenwoordige oogenblik van haar spreken wilde, zoo zou het voorkomen, als . . .

— Nu?

— Als moest ik weenen . . . En weenen mag een man niet! «Weenen," ging hij met eene hevig bewogene stem voort, weenen, thans, nu ik nog naauwelijks een paar uren te leven heb, ha! dat zou van weinig moed getuigen!

— Gij oordeelt te streng, kameraad. Ik geloof, God zij dank, evenveel moed te bezitten, als een ander, en toch zou ik bij het herdenken aan mijne moeder mij mijne tranen niet schamen. . . . .

— Spreekt gij waarheid? vroeg PIERRE en vatte den onder-officier levendig bij de hand. Gij zijt soldaat en gij zoudt niet schaamrood worden, als gij weendet?

— Bij de gedachte aan mijne moeder? . . . . zeker niet; zij is eene voortreffelijke vrouw, zij bemint mij teeder en ik bemin haar weder van ganscher harte.

— Zij bemint u? gij bemint haar? . . . . O, dan wil ik u alles zeggen; mijn hart is vol, het moet overloopen, en hoe zonderling u ook het gevoel, dat mij bezield, moge voorkomen, zoo zult gij daarom toch niet met mij spotten, hiervan ben ik verzekerd. Hoor mij dan nu, want wat gij daar zeidet is wel waar, men gevoelt zich gelukkig, als men in de ure des doods een hart vindt, waarin men het zijne kan overstorten; gij wilt mij immers aanhooren? gij zult toch niet met mij spotten?

— Ik hoor, PIERRE . . . . Hij die voor den dood bestemd is moet geene andere gevoelens dan die van medelijden en deelneming opwekken.

— Nu, zoo moet ik u zeggen, dat ik, van mijne geboorte af aan, slechts één wezen bemind heb, mijne moeder! . . . . Die heb ik echter bemind, zoo als gewone menschen niet weten te beminnen, met al mijne krachten en met geheel mijn hart. Reeds als een klein kind las ik hare gedachten in hare oogen, even als zij mijne gedachten in de mijne. Ik ried wat zij verlangde, zij kende al mijne wenschen. In mijn hart was zij mijn; mijn beeld leefde slechts in het hare. Noch geliefde noch vriendin heb ik ooit gehad, en ook vrienden heb ik nooit bezeten. Mijne moeder was mijn alles. Toen ik nu voor de krijgsdienst opgeroepen werd en ik vernam dat ik haar zou moeten verlaten, maakte de verwijdering zich van mij meester, en ik verklaarde dat men zelfs met geweld mij niet levend van de zijde mijner moeder zou wegrukken. Met een enig woord veranderde zij, die eene hooghartige en moedige vrouw was, al mijne besluiten: » PIERRE, gij moet voort," zeide zij mij, » ik wil het." Toen knielde ik voor haar neder en zeide: » Moeder, zegen." — » PIERRE," hervatte zij hierop, » gij zijt een goede zoon en ik dank God daarvoor; maar de pligten des zoons zijn niet de eenigen, die de man te vervullen heeft. Ieder burger is zijn leven aan het vaderland verschuldigd; het roept u op, gehoorzaam! gij moet soldaat worden. Van dit oogenblik af aan, behoort uw leven niet meer aan u zelven, maar aan het vaderland. Vordert deszelfs belang dat gij het opoffert, zoo wees daartoe bereid. Is het Gods wil, dat gij vóór mij zult sterven, dan zullen al mijne tranen voor u vloeijen, maar ik zal zeggen: De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen, zijn naam zij geloofd! Daarom maak u gereed om te vertrekken, en als gij mij lief hebt, zoo doe uwen pligt!" Deze woorden der heilige heb ik mij wel ingeprent. » Doe uw pligt!" heeft zij gezegd: de pligt van den soldaat nu bestaat daarin, altijd en overal te gehoorzamen, en gehoorzaamd heb ik altijd en overal. Dezelve bestaat ook daarin, dat hij alle gevaren zonder bedenking of overweging trotseert; en alle gevaren heb ik getrotseerd, en niet bedacht noch overwogen. Wie mij zoo den kogels te gemoet snellen zag, plagt wel te zeggen: » Dat is een dapper man!" Met meer grond had hij kunnen zeggen: » Dat is een man, die zijne moeder opregt bemint.

Eens ontving ik eenen brief, die mij meldde, dat de dierbare, arme vrouw ziek was! Ik wenschte haar te zien. Ik verzocht om verlof, verkreeg het echter niet. Ik dacht aan hare laatste woorden: « Als gij mij lief hebt, zoo doe uw pligt!" Ik onderwierp mij dus. Kort daarna vernam ik, dat zij gestorven was . . . . . Hierover geraakte ik buiten mij zelven. Tot elken prijs, alles trotserende, wilde ik naar huis keeren. Waaruit vloeide echter deze vurige, deze alles beheerschende wensch voort, om de plaats te zien waar mijne moeder gestorven was? Dit wil ik u thans bekennen; en daar gij zelf eene moeder hebt, haar bemint en van haar bemind wordt, zoo zult gij mij verstaan . . . .

Wij boeren in Morvan zijn eenvoudige, ligt geloovige menschen; ons ontbreekt het onderwijs en de kennis der stedelingen; in plaats daarvan hebben wij een zeker geloof, dat de stedelingen bijgeloof noemen. Wat doet er evenwel het woord toe? Bijgeloof of geloof, wij hebben het eenmaal, en die ons dat uit de ziel wilde rooven, zou wel zeer knap moeten zijn. En dusdanig geloof, waaraan wij het meeste hechten, bestaat hierin, dat de eerste op eenen grafheuvel ontkiemende bloem de kracht bezit, dat hij, die dezelve plukt, zeker zijn kan den doode nooit te zullen vergeten, noch van hem ooit vergeten te worden. Een heerlijk, verrukkend geloof! Met hetzelve in het hart, heeft de dood niets schrikkelijks meer, want de dood zonder vergetelheid is niets dan eene zachte sluimering, dan de rust na lange inspanning. . . . .

Deze bloem heb ik op het graf mijner moeder willen zien ontspruiten, ik heb die willen plukken . . . . Na eenen bezwaarlijken marsch van tien dagen kwam ik bij het graf mijner moeder aan. De aarde op hetzelve scheen nog versch te zijn; geene bloem had zich nog vertoond. Ik wacht. Zes weken verloopen; daar zie ik eindelijk, als de eerste zonnestralen van eenen schoonen dag doorbreken, een hemelsblaauw bloempje opengaan. Het was een van die, welke de stedelingen myosotis, wij landlieden: *vergeet-my-nietje* noemen. Toen ik dezelve plukte, stortte ik tranen van vreugde, want ik verbeeldde mij, dat het bloempje de ziel mijner moeder was, alsof zij mijne tegenwoordigheid bemerkt had en onder de gedaante eener bloem ware nedergedaald om zich met mij te hereenigen.

Niets hield mij nu langer aan die plaats op, want mijn vader was mijne moeder spoedig in het graf gevolgd, en wat kon mij thans nog ontbreken, nu ik die kostbare bloem bezat? Ik herinnerde mij de vermaning mijner moeder: » Doe uw pligt!" Ik zocht de gendarmen op en zeide hun: » Ik ben gedeserteerd, neemt mij gevangen!"

Thans daar ik sterven moet en, zoo als gij mij verzekerd hebt, in u eenen vriend bezit, sterf ik zonder treuren, want gij zult mij zeker de dienst bewijzen, die ik van u verzoek. De bloem, die ik op het graf mijner moeder met gevaar van mijn leven geplukt heb, draag ik in een zakje op mijn hart. Beloof mij, te zullen zorgen dat men die niet van mijn ligchaam scheidt. Zij is de band, die mij aan mijne moeder verbindt; en moest ik vreezen dat deze band verbroken zal worden, zoo zou ik moedeloos sterven. Zeg, belooft gij mij, wat ik wensch?

— Ja, ik beloof het u.

— O, geef mij dan uwe hand, dat ik dezelve aan mijn hart drukke! Gij zijt zoo goed jegens mij! ik bemin u, en wanneer God door de kracht zijner almagt mij het leven wedergave, zou ik het voor u in de waagschaal stellen.

De beide vrienden scheiden.

Toen PIERRE den volgenden dag op de strafplaats aangekomen en het doodvonnis reeds afgelezen was, liet zich plotseling een dof gemompel en toen een luide kreet in de rijen der soldaten vernemen. » De Keizer! . . . Het is de Keizer, . . leve de Keizer!"

Hij kwam aan en steeg van het paard; op zijne korte, rassche wijze trad hij regelregt op den veroordeelde toe en noemde zijn naam.

PIERRE zag hem; hij scheen te willen spreken, maar zijne tong was verstijfd.

» PIERRE," vervolgde de Keizer, » denk aan de woorden van den verloopen nacht. God geeft u het leven terug; wijd het, niet aan mij, maar aan Frankrijk! Ook Frankrijk is eene goede en eerwaardige moeder! . . . Bemin haar, zoo als gij die andere moeder bemind hebt."

Hij verwijderde zich onder de luide jubelkreten der menigte.

Weinige jaren daarna sneuvelde PIERRE als kapitein bij de oude garde bij Waterloo. In zijn laatste oogenblik had hij nog kracht genoeg om uit te roepen: Leve de Keizer! Leve Frankrijk! Leve mijne moeder! (*Arnh. C.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den [illegible] Augustus. Sedert den 10 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Alvina, H. Jorgensen, Rio Grande, huiden; de Komeet, Numel, Rio Janeiro, koffij; Octavie, J. Petersen, Pera, stukgoederen; Johanna Christina, B. Olsson, Gothenburg, raapzaad.

Voor Brussel bestemd:

Le St. Pierre, J. de Potter, Marennes, zout.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Waterloo, E. Robinson, Londen; Favourite, N. de Haan, [illegible]; Carl Henkilden, P. Lauritz, Koppenhagen; Swanre, A. Jonsen, Bule; Duo Fratres, J. Tonnesse, Newcastle; Kragerø, S. Pedersen, Kragerøe; allen met ballast, Henriette, J. Luickschors, Liverpool; die Carl, H. O. Kuhlberg, stukgoederen, Algiers; Prinses Victoria, T. Jackson, stukgoederen en passagiers; Londen; Naijade, N. Wiekmann, stukgoederen, Algiers.

VEER, den 10 Augustus. Heden is naar zee gezeild de Engelsche brik Triton, kapitein G. Jackson, van Middelburg naar Newcastle, met ballast.

ADVERTENTIEN.

† † † CRAFFE, voornemens zijnde zijne zaken neder te leggen, en te dien einde uitverkoopende, geeft met den meesten eerbied het geëerde Publiek te kennen, dat hij alhier is gearriveerd met een groot assortiment, bestaande in Parfumerien, verschillende soorten van Handschoenen, Fransche Linten, Bre[illegible] en een groot aantal andere artikelen; alles tot de minste prijzen verkrijgbaar.

Is alhier uitgepakt bij den Heer *MAHUTTE*, op de groote Markt. Blijft voor den tijd van acht dagen.

VOORLOOPIG BERIGT.

Théâtre Optique,

of Schilder- en Werktuigkundig Schouwtooneel, door wijlen den Heer P. J. PFEIFFER Jr., in leven Lid der Koninklyke Academie van Beeldende Kunsten en Decorateur aan den Stads-Schouwburg te Amsterdam, thans onder Directie van den Heer J. ELLEMBERG, staande met zyne zeer net gedecoreerde en welingerigte Tent op de Zeilmarkt.

De Directeur acht het onnoodig in het breede uit te wijden over de prachtvolle en geheel volgens de natuur gevormde Tafereelen, daar de onsterfelijke vervaardiger bij zijne kunstwaarderende Landgenooten met roem overbekend is; genoeg zij het, het kunstminnend Publiek te verwittigen, dat bovengenoemd Théâtre Optique nimmer alhier is ten toon gesteld; en dat hetzelve hoegenaamd met geen ander in die genre behoort te worden gelijk gesteld, terwijl het ieders verwachting zal overtreffen.

Prijzen der Plaatsen: 1e rang *f* – 99. 2e rang *f* – 7[illegible] 3e rang *f* – 50. 4e rang *f* – 25. Abonnementskaarten zijn 12 à *f* 9,–, te verkrijgen in het *Hotel de Commerce.*

De voorstellingen, waarvan er slechts zes zullen gegeven worden, als vertrekkende vóór het aanstaande feest, zullen iederen dag afwisselend zijn en door dit Dagblad worden aangekondigd.

SCHOUWBURG TE VLISSINGEN.

Het gezelschap jonge Nederduitsche Tooneelisten, onder directie van *D. L. BAMBERG*, Hofmechanicus van Zijne Majesteit den Koning der Nederlanden en Z. K. H. de Prins van Oranje, en *MAJU KINSBERGEN*, zullen de eer hebben ten tooneele te voeren:

Op Zaturdag den 15 Augustus 1841:

HET VERKEERDE ADRES,

Blijspel met zang in één Bedrijf, door den heer *A. Ruysch*, muziek van heer *Samehtini.*

Na hetzelve:

No. 777,

Blijspel met zang, in één bedrijf. Nooit alhier vertoond, maar in de Salon des Variétés te Amsterdam meer dan 100maal met den grootsten bijval ten tooneele gevoerd.

Tusschen beide: (Séance Musicale)

Air en Recitatief uit de Opéra *La Muette de Portici*, Muziek van *Auber*, gezongen door den Heer *L. van Sluys*. Aria uit de Opéra *Jean de Paris*, Muziek van *Boyeldieu*, te zingen door *Eduard Bamberg*; Duo uit de Opéra *La Muette de Portici*, Muziek van *Auber*, te zingen door *Eduard Bamberg* en *L. van Sluys.*

De zang zal door een goed bezet orkest geaccompagneerd worden.

Daar bovengenoemde Directeurs met hun gezelschap het voornemen hebben om gedurende de aanstaande Vaderlandsche Feesten welke alhier zullen plaats hebben, eenige representatien te geven, zoo hopen zij, daar de eerste voorstelling als debut zal dienen, met een talrijk publiek vereerd te zullen worden, en zullen zij zich de gunst trachten waardig te maken, welke hen zoo ruimschoots bij gelegenheid der afgeloopene Middelburgsche kermis is ten deel gevallen.

PRIJZEN DER PLAATSEN:

Loge en Amphithéâtre 90 Ct. Parterre 75 Ct. Derde rang 50 Ct. — Kinderen beneden de 10 jaren betalen op de 1e en 2e rang half geld. Aanvang ten half 7 ure.

Te Vlissingen, bij C. M. DE SWART.